

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap december 6^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' Calvi-k.

(Olasz reg.)

Luxu, saevitia, audacia reipublicae exitiosi —

TACITUS.

Azon patricius családok közt, melyek néhány század előtt Velenczében virágoztak, Calvo-é első helyen állt a' nobilek arany könyvében. Egyik sem kérkedheték régibb nemességgel, egyik sem számíthata több őst, egyik sem múlá őt felül kincsben 's hatalomban. Neve rég kihalt, sőt utóbbi időkben még emléke is elenyészett; midőn t. i. egy gazdag angol a' család ó palotáját — igaz már tíz-tizenketedik kézből — megvette, 's a' façade márványlapjait, lépcsőket, erkélyeket, oszlopokat 's ablakokat az utósó tetőcserépig lebontatá, szorgosan számjelelé, 's angol földre szállíttatá, hogy ott valamely ködös falusi jószág egyik szegletében ismét felépíttesse. Még igen élénken emlékezem a' Casa Calvo-ra. A' Rialto-hid közelében állott 's utóbbi időkben elég füstös és omladozó volt; az üvegetlen ablaknyílásokat gyalulatlan deszkalapok fődék; a' vizi kapu-félfához emlékezetet haladó idő óta egy gondolás sem kötö sajkáját, 's a' kormos tölcser idomú kémények közül már csak egy füstölt, t. i. az öreg Casimiro Pozzoneró-é, ki Velenczében egész az óráig, melyben a' házat a' milord kezére játszá, legjobb maccaroni-t és capilli-t készített. Az épület tehát, mint mondám, sötét 's dülőfélben volt; még is midőn lerontatni 's darabonként hajóra hordatni láttam, szívenbe nyilallott; úgy tetszett, mintha ismét régi ismerősömet vinnék sirba. A' helyén épült Lloyd biztosító-társaság palotája fehér falai 's tündöklő ablakaival nekem éppen nem akar tetszeni. De ez aligha tartozik ide; azért csak minden késelem nélkül a' dologra.

A' bevezetésben említett Calvo-család feje 16-ik század közepe felé Mauro Calvo, egy sötét, keményszívű embergyülölő öreg volt. Korábbi éveiben statusinquisitor levén, hivatalát olly kérlelhetlen szigorúsággal vitte, hogy nemcsak a' nobilek és nép, hanem 's fő-

leg rokonai előtt tette magát gyűlöletessé. Mauro ur nőtelen maradt; némelyek azt híresztelék, fukarságból történt, mások szerint, mivel tehetlen valamely emberi lény iránt hajlandósággal viseltetni, a' titok kulcsát pedig inkább bírók abban keresék okát, mivel a' szép Contarini Maria kegyének vadászásában szerencsétlenebb volt öcsésénél, Alessonál, ki a' szép jegyest oltárhoz vezette. Mauro ur tehát ezt 's ennek számos gyermekét választá - ki legdühösb gyűlölete tárgyaul, és kétségbeesésében 's annak tudatában, miképp' vagyona fideicommissum 's így illethetlen, testvérét hosszúra nyuló perekbe igyekezett bonyolítani, annak jó hírét, hol csak szerét teheté, csorbitani, szóval, neki minden kigondolható bajt 's bosszúságot okozni.

Napokon által egyedül ült az illy terveket koholó 's agyában gonoszt forraló vén status-inquisitor Casa Calvóban, mennyiben leheté még remegő cselédeitől is kerülve. Kinek csak mulhatlan dolga nem volt vele, óvakodék a' vén farkast odvában fölkeresni; mi több, még azok is, kik a' ház alatti canalazzón tova haladtak, félénken 's gyanakodva tekintgetének-föl, 's csak akkor lélekzettek szabadabban, midőn az ősz kísértet közeléből kijutottak. Egyedül messer Alessio fiai nem kerülték az elhíresültt palotát; mi több, mint egy szántszándékosan keresék - föl a' nélkül, hogy valaha küszöbét átlépték volna. Fiatal, pajzánok, csapongók levén, semmi alkalmat nem szalasztának-el, nagybátyjok gyűlölségét tehetségök szerint visszapótlani, 's hol csak szerét teheték, orrát amugy igazán felborsolni. Nappalonta ünnepélyesen ékitett sajkákon eveztek - el tívornyázó társak 's ledér hölgyek társaságában az öreg ablakai alatt, éjjelente pedig macskazenét csináltak neki hangolatlan hegedűkkel mekegő sipokkal, mihez még összevertt üstök és serpenyők pokoli zaja vegyült, 's majd kipattantak örömükben bőrükből, midőn az öreg pattogva, káromkodva, hálósipkában az erkélyen megjelent, 's cselédeire orditozott, hogy a' csendzavarókat nyársak és dorongokkal kergessék-el, ezek pedig ujjongva és harsogó gunyakaczajjal oszlottak-szét könnyű gondoláikon.

Az ifjú Calviknak eddigi kedvencz mulatozásairól ítélve, az olvasó aligha kedvező véleménynyel leend azoknak erkölcsösségök és szerénységök iránt; és valóban, eddigi életmódjukban kevés dicseretes is van. A' köztársaság legvadabb 's féktelenebb nobili-jének tartatni, dicsőségöknek tarták. Közönségesen csak a' canalazzo tengeri varjainak neveztetek, 's ők ez elnevezéssel, mint valamely tiszteleti czímmel, büszkék voltak. Ha valahol czívódás vagy verekedés volt, ha valamely becsületes polgárnak leánya raboltaték-el, és a' segítségre sietett atya félholtra veretteték, egész bizonyossággal leheté föltenni, hogy a' gázságot a' Calvik követték-el, vagy

legalább társak voltak benne. Azon időben a' nobile selyem palástja még bűvös főveg volt, mely a' vétkest a' törvény előtt láthatlan-ná tette. És e' kimélést a' legkorlátlanabb módon bitorlák az ifjak. Minden szülő 's férjnek rémülése voltak, és minden békés polgár keresztet hányt magára a' Calvo név hallására.

Csak egyetlen egyre nem nehezült az egész családot sujtott á-tok; ez messer Alessio hat fija közül a' legkisebb, Marcantonio, egy csendes, barátságos és szerény ifjú volt. Távul attól, hogy bátyjai kicsapongásaiban részes lenne, minden erejét arra fordítá, hogy az általok okozott bajt enyhítse, és gyakran inté testvéreit, ámbár nem kitűnő sikerrel, hagynának - fel istentelen tetteikkel; a' megsértetteknek mindig szószóllója volt apja előtt, ámbár itt sem több sikerrel. De Alessio ur nem is az a' hatáság volt, ki illy panaszkodnak mindig fület nyitott volna. Idősb fíjainak kicsapongásait hunyt szemekkel nézván, azt vélé: ifjúság bolondság; egy velen-czei nemes sokat engedhet-meg magának, és a' szerfelett elkénye-sülő polgárt nem árt koronként reá emlékeztetni, miképp' Velen-czében még patriciusok is vannak. Ifjúságában ő maga sem volt jobb a' diákné vásznánál. Kigunyolva testvéreitől, kevésre becsülve ha-sonérzelmű atyjától, Marcantonio egyedül állt övéi közt, maga ut-ján járt, és idejét nemeshez illő foglalatosság 's ártatlan mulatságok közt osztá - fel. Ez utóbbiakhoz tartozott könnyű sajkán a' lagunák közé evezni 's ott horgászni.

Egy szép nyári délutánon a' kis santa Catterina sziget közelé-ben tartzkodék sajkájával. Ki valaha Velenczében volt, bizonynyal ismeri e' helyet. A' Fusinába menőtől jobbra marad - el. A' rajta épült zárdá egész homokponkot elfedi. Ennek falait körösleg játszi hullámok locsolják: az épületen fölülemelkedő tömérdek fa és vi-rágzó bokor miatt tengeren uszó virágkosárnak látszék. Az üres épü-letek most lőpor raktárul használtatnak; Marcantonio idejében még-e-rezeti rendeltetésök szerint, a' Benedek rendű apácák lakták falait.

Marcantonio a' zárdá falai által szélről védve behuzta evezőit, 's horgait kivetvén egész figyelemmel tapadt tekintete a' lejtő hul-lámoktól ingatott tollra, 's csak néha tekintett-fel kedvetlenül, midőn mellette valamely keményen terheltt traboccolo *) vagy repülő gon-dola surrant-el, 's riasztá szét evező-csapásaival a' pedzeni kezdő ha-lakat. Illy foglalatosság között egyszerre narancsvirág - zápor hul-lott reá. Ő föltekint, 's észre veszi, hogy a' rázott ág visszapattan, 's a' bokrok közé némbéri alak merül-le.

Illy háborgatás sokkal kellemesb, hogy sem a' legbuzgóbb hor-gászt is kedvesen ne lepné-meg. Marcantonio ur átlátta, miképp'

*) Parti hajó.

ítt a' horgászó szerepe a' horgászottával fog fölcseréltetni, 's alig várható, hogy a' kedves csalétek még egyszer mutassa - magát, hogy azonnal elnyelhesse a' horgot. Főlebb őt erényessége és szerénységeért dicsértük, és dicsérjük még most kíváncsisága mellett is, mint mérsékeltt erényes ifjút, 's az akkori velencei fiatalságnak gyönygét. Ki az ő helyén kiveti évezőit, 's hazamegy a' nélkül, hogy illy szép kísértésnek fület nyisson, 's illy kellemes kalandot elfogadjon, vesse hősmre az első követ. Én részemről, ki szintén valóék husz éves, hajszálnyival sem voltam volna jobb messer Calvonnál, ki a' halakat szabadon hagyta enyelgni, maga pedig lopva a' falra pillantgatott.

És ime nem sok idő telt bele, a' bokrok közül hosszú nyulónyakkal, félénken, 's vigyázva gyönyörű hölgy tűnik-fel, 's éppen kinyújtotta már karát, a' halászt másodszor is virággal árasztani-el, midőn ez hirtelen föltekint, 's a' kis bűnöst tetten kapja. A' rajta kapatott hölgy fülig pirult, 's ez mondhatlan kedvessé tette a' kis tündér fejet. Öltözete a' zárda felavatottlan hölgyeie volt; e' szerint még csak próba éves vagy nevelésben álló lehetett, mert ez időben számtalan előkelő velencei család küldé leánycsemetéit nevelés végett santa Catterinába, mivel a' zárdai szüzek azon hirben állottak, mintha a' nevelést mindenek felett értenék, részint pedig azért, mivel a' félre fekvő 's tengertől övedzett zárda legalkalmasabb hely a' fiatalság szívét a' világ csábaitól megörzeni.

Marcantonio a' helyett, hogy a' szép-növendék zavarában soká gyönyörködne, válogatott szókban hálálni kezdé a' szépnek irántai figyelmét, 's el nem akadó nyelvvel tömérdek szépet monda kellemei, bájairól 's több e' féléről. Hogy a' beszédben sok új és lelkes kifejezés volt volna, kételkedünk. Azonban illy esetben nem az eredetiség a' fő dolog, hanem a' szakadatlan csevegés, mi által a' szépnek időt hagyunk alkalmas feleletről gondolkodni, vagy 's főleg a' beszédességet ragadóssá tenni. Ha szépünket szóra bírhatjuk, mindent nyertünk.

Igaz, hogy Marcantonio magánbeszéde kissé hosszú nyult. A' hölgy lesütvén szép, bárson pilláit, övén függő olvasóján biberkért, 's hallgatott. Ekkor megszóllaltak a' horára hívó harangok; a' szép egész testében megrendült, 's menni készült. — „Kegyed elhagy, madonna! — monda a' patricius érzékeny hangon és redőltt kezekkel; — 's én soha ne lássam többé kegyedet? Hát csak azért mutatá-meg ez angyalarczot, hogy ismét 's örökre elvonja tőlem, hogy legboldogtalanabb halandóvá tegyen!“ — „Mi látandjuk egymást — sipege a' hölgy — nem sokára — talán holnap — ez órában. Éljen ön boldogul!“ 's eltűnt.

Calvo ur haza evezett. Örömeiben 's boldogságában ujjongni szeretett volna. Ez óra előtt nem ismerte a' szerelmet. Ámbár sok szemrehányást tön korhely bátyjainak nőkkeli vétkes társalgásukért, de magában meg kelle vallania, hogy ennek rugója kis titkos irigység volt. Igaz, hajlandóságot nem érzett hasonló féktelen csapongásokra, de tudni még is szerette volna, mint érzi magát a' sziv, ha szeretetik 's viszontszeret. Határozatlan vágyjának célját most elérni remélte. Lelke elébe idézé a' kis leány képét, nagy csillag - szemeit, magasan izezett selyem szemöldeit, barátságos, szemérmes mosolyát a' szerzeti ruha alól kigyűrűző szög-hajat, 's azt állítá, szebb alakot soha sem látott. Elhitette magával, hogy a' hölgybe halálosan szerelmes, 's ezt oly gyakran, míg végre csakugyan szerelmes lön. — A' hit illy esetekben csudákat tesz.

Ha Marcantonio pontos volt más nap a' rendeltt órára megjelenni, a' kis leányzóról is dicsérettel kell megvallani, hogy magára nem soká várakoztatott. A' tegnapi virágrázásnál sajátképp' semmi célja nem volt, 's csak ártatlan tréfa forgott elméjében, mi fiatal hölgynek, ki napról napra csak szürke falakat, savanyú apácza képeket, átvonuló felleget 's hajókat lát, könnyen megengedhető. A' nobile szavai, az első férfiúé, kitől éltében először hallott ilyeket, az elfogulatlan gyermek szívében nem hibázták-el hatásukat. Azzal, hogy fiatal szép férfiúnak komolyabb figyelmét ébreszté-fel maga iránt, megtiszteltettnék érzé magát. A' viszony újdonsága, rejtélyessége bevégzé a' bűvöt, 's érzelmei az ifjúéval jó formán egyezének. Ez uttal beszédesebb volt. Marcantonio fáradság nélkül kitudta tőle, hogy neve Claudia, hogy valamely velenczei nobile leánya. Születése felett azonban, mint mondá, titok fátyola lebeg; atyját nem ismeri, anyjára csak homályosan emlékezik, mint hogy már kora gyermekségében santa Catterinába hozatott. Egyébiránt a' priornő értésére adta, hogy születése titka megfejtetni fog mihelyest 16-ik évébe jutand, 's ekkor egyszersmind a' zárdát is odahagyandja. Addig azonban még hosszú két évnek kell lefolyni, és ő mit sem kételkedik benne, hogy ez idő alatt halálra unandja magát a' zárda falai közt.

Marcantonio, mint illet, illy gyászos sors miatt kétségbeesni akart, 's előlegesen, mint a' halálos unalom ellen legbiztosb szert, azon biztosítást nyújtá, miképp' őt mindenek felett szereti, 's nélküle nem élhet. Ezen állítást száz meg száz esküvel erősíté, 's pedig oly soká, míg Claudia azoknak valóságáról meg nem győződött, 's hasonló üdvözítő vallomást tön A' köztők váltott eskük 's fogadások, őszinte kiáradó szívből jöttek, mint minden első szerelmi eskü; és ha Marcantonio hatalmában állott volna, még az nap oltárhoz vezetí a' hölgyet. Fájdalom! azonban, hogy a' legkisebb fiú légváron kívül

kevés örökséget várhatott, 's azon kívül Alessio Calve ur is még ép, egészséges, hosszú életre számoló volt, 's e' részben a' szerelmeknek igen szűk örvendetes kilátás mutatkozik. A' jövőt azonban könnyen feledé a' jelen boldogság bűvös kelyhéből megittasodott szerelmes pár. Ha az idő szerfelett viharos 's a' fiatal hajóst indulásában gátló nem volt, naponként látták egymást, 's legnyájassabb szavak 's pillantásokat váltogatának egymással, míg a' harangszava a' zárdái növendéket imaterembe, Marcantoniót pedig Velenczébe nem szállítá, hol a' halpiacson legválogatottabb halakat vásárolt, hogy az atyai lakban mint szerencsétlen horgászt ki ne nevéssék.

(Folytatása következik.)

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r .

Az ajándékért nem kell fizetni.

Anatole, fiatal őrök egy ügyvédnél, a' békebíróhoz hivatik, hogy mentse magát Dlle Eliz, egy fiatal csinos varrónő vádjai ellen. Eliz t. i. fizetést kíván egy tucsat üngfodorért, mire magát Anatole megaláznai nem akarja. Eliz l. a. látszólag ingerült; de a' rózsás ajkak rezgéséből 's apró fekete szemecinek nyugtalanságából észre lehet venni, hogy inkább boszú mint pénzvágyból áll az ítélőszék előtt. Mi Anatole-t illeti, ő az egész tárgy iránt hidegvérűt játszik; de szembetűnő, hogy üngén fölül Eliz l. a-tól a' legszebb üngfodrot viseli.

E. l. a. — Mielőtt vádomat előadnám, még egyszer kérdem Anatole urat, valhjon kész-e meg fizetni?

A. Hiszen már mondtam önnek, ha azon üngfodrokat, melyeket kegyes volt nekem adni, megfizetném, nem tekinthetném ajándéknak; én pedig többre becsülöm, ha öntől valamit birhatok, mintsem hogy pénzzel visszafizetni képes volnék.

E. l. Azt majd meglátjuk!

A. Ám én kész vagyok!

E. l. Én úgy hiszem bíró ur! semmi további felvilágosításra nincs szükség; hiszen ön látja, Anatole ur elismeri, hogy átvevő az üngfodrokat, és hogy nem akarja azoknak díját megfizetni; ez sokkal világosabb, mintsem hogy ennek magyarázatába ereszkedni szükséges volna.

Bíró. — Előbb tudnunk kell, micsoda körülmények és engedmények alatt adá ön Anatole urnak az üngfodrokat.

E. l. Minek ez? midőn ő elismeri, hogy nem fizette-meg; tehát világos, hogy adós.

A. Engedjen-meg l. a. — Ön varróné, sőt, a' mi több, igen ügyes varróné, 's mi öntől jó, az mind különös jó izlésű, kivévén ezen pert, melyet ön éppen most indít. Fogja tudni, hogy az adás vevéshez nem csak adó hanem vevő is szükséges.

E. l. A' mit ön mond, igen elmés!

A. Én nem akarok elménczkedni, hanem csak kérdeni akarom, megvettem-e öntől amaz üngfodrokat.

E. — Nem, mivel nincsenek kifizetve!

A. — Ne játszunk szavakkal. Megrendeltem-e őket?

E. Nem, hanem megkapta.

A. Hát visszautasíthattam volna-e, midőn e' szép kéztől ajánlottak?

E. — Semmi tréfát, ha szabad kérnem; 's kérem is bíró urat, tiltsa-meg A. urnak, hogy engem sértegessen.

A. Isten mentsen I. a.; de ön bevádolt engemet, következképp' kell magamat menteni, és bár mint keserítse is az önt, kénytelen vagyok felfedezni, hogy ön nekem azon tuezat üngfodrot ajándékozá; ön egyet közülök üngömen lát; igen szépek, 's köszönettel tartozom érettek.

E. De én nem akarom önnek adni; még egyszer mondom, én nem adom önnek.

A. — Én pedig, nem adhatom vissza, mert már hordozám; megfizetni sem akarom; mit kíván tehát, hogy tegyek?

E. — Én az igazságra bízom magamat!

A. Én a' békebíró ur előtt ismételve uj egyességi ajánlatot teszek önnek. — Ön ama 12 üngfodrot 72 frankra becsüli. — Tehát én hasonbecsű ajándékot ajánlok önnek. Válasszon ön egy ruhát, schawlt, vagy álarczöltönyt, vagy a' mit akar. Nekem úgy tetszik, hogy illőleg alkuszom, és hogy ön ezen egyességet nem vetheti vissza a' nélkül, hogy bizonyítványát ne adná a' tulajzó, ocsmány haragnak.

E. — Semmit sem akarok öntől; én kereskedőné vagyok, 's ez keresetem.

A. E' szerint tehát el kell magamat ítéltetni.

E. — A' mint gondolja; nem vagyok olly ostoba, hogy egy fiatal embernek ajándékokat adjak, ki a' prado multságain a' Montesquieu 's a' Foire Saint-Laurent-on egy Adele, Annette 's Clementine-nel körülfutos. — Fi!

A. a' bíróhoz. — Ugy hiszem, illetlen volna e' helyen az utósó vádra felelnem, melly ön szemei előtt a' legjobb ok leend mellettem.

Bíró. — L. a. ön elismerte, hogy Anatole ur az üngfodrokat sem nem vette, sem meg nem rendelte. — Tehát világos, hogy ön ajándékozá őket, az ajándékot pedig nem szokás megfizetni.

A. — Köszönöm bíró ur; de higye-el, hogy Eliz I. a. az üngfodrokat nem ingyen adá oda.

E. Ön győzedelmeskedik; de várjon csak, míg az assisek és főtörvény-szék elébe hurczolom. — E' szavainál a' csinos varrónő mozdulatot tesz, hogy az ékes üngfodrot, melly ellenének üngét ékiti, leszaggüssa. De Anatole kezét megfogja, módosan megcsókolja, köszön, 's üngfodrával játszva távozik.

E n d r ő d y.

Kook kapitány szikláí. — Azon sziklák, melyeken Kook meghalt, eredeti magasságból sokat vesztettek, úgy hogy most a' hullámok annak ormán uszkálnak. Ez előtt négyszer illy magas volt, de minden utas, ki ide jő, tör egy darabkát, 's a' szikla a' földdel egyenlővé leend. Egy franczia hajó tonna-nehezéket vitt-el; a' spanyol katonaság, melly a' szigethez vezetett, nemcsak hajóját rakta-meg hatalmas szikladarabokkal, hanem arra leterdélvén, imádkozott a' meggyilkoltnak lelkeért.

Az ideigleni lak. — Lemontey egyike a' negyven, halhatlan franczia jogtudósnak, a' lázos zendületi évek után 1796. vagy 1797-ben visszatért Parisba, 's egy kis szobácskát bérelt-ki a' Chaussée d' Antin-on. — „Csak ideigleni lakás!“ — mondá barátjainak, kik csudálkoztak körülményeivel olly kevésbé összhangzó lakán, melly a' rossz szó rossz értelmében, ifjú süncz szoba volt.

Hónapok, évek multak, 's az író negyedik emeleti szobácskáját nem hagyá-el. Könnyen el lehet gondolni, bármilly jószívű volt is, hogy csak kedvetlenül fogadá a' látogatókat, és ritkán vagy soha sem mulasztá-el, barátjainak 's ismerőseinek, kik hozzá jöttek, némi szégyennel bizonyítgatni, hogy holnap vagy holnapután kihordozkodik. Ha valaki mondá neki: „meg fogom önt látogatni a' napokban!“ — akkor bizonyos lehetett e' feleletről: — „nehezen fogna ön megtalálni, mert ki akarok hordozkodni. Most csak ideigleni szállásom van, szállólak egy pár hétre: de most egy hozzám illő lakot bérlék, 's akkor önt szívesen látom.“

Igy beszélt ő huszonöt évig; így lett gazdag; így lett tulajdonosa egy széknak a' harmincz kilencz mellett; így nyert jövedelmes hivatalokat, 's így lépé-meg egy vendég, kit csinosb lakába nem utasíthatott, ideigleni lakában; 's e' vendég — a' halál volt. — Még az előtti nap bizonyítgatá egyik tisztitársának: — „holnap kihordozkodom!“ — 'S ez alkalommal igazat mondott; mert más nap olly lakba ment-át, honnan senki vissza nem tér.

A' Charlatan szó eredete. Régi időkben az orvosok tanuló szobáikban ültek, sanyargatott polgártársaik szenvedéseiket méregeték; éreztek, a' természetet bűvárolták, és nem kocsiztak ide 's tova; lakjaik betegápoló intézetek voltak, mellyekből a' bevett betegek vagy nem távoztak-el, vagy azt saját erejeből, saját lábaikon tévék. Ekkor Parisban a' gyógyászok egy genie-je lépett-fel, ki jobban értett a' számolás, mint orvosláshoz. Neve Latan volt. — Ez egykor ugy nevezett egy lovas kis kocsit (char) szerzett, mellyen gyógyszereket hordott minden nemű betegségek ellen. Így vonult-át Paris útszáin, hogy betegeket szerezzen, és szercét eladhassa. Ez volt az első kocsizó doctor, és a' jövés menés az utszákon nevezetessé tévé. Mihelyt jött, örvendve kiálták „Voilà le char de Latan!“ 's innen származott a' meg rövidített Charlatan, melly a' barbar időszakban a' jövő menő orvosok címe volt.

Endrődy.

Kétértelmű. A' „New-York-Paper-ben“ — következő fresco-aneidotát lehet olvasni. Egy fiatal leányzó árus-boltba lépett, valamit venni. Ő bizonyosan észre vevé, hogy a' fiatal kereskedő iránta nem egykedvű; a' ravasz Seladon azonban eddig nem bátorkodott érzeménység egy hanggal is érinteni. A' hamis ingerkedő leány majd egy, majd más tárgyra alkudott, hogy tartzkodását jó hosszúra nyújthassa; — végre mondá: „most mennem kell, hogy kísértetbe ne jöjjenek önre is alkudni!“ — „Tegye azt — viszonzá a' kalmár, kezét megragadva — én eladó vagyok és olesó.“ — A' pajkos leány elpirult, 's mondá: „ej ha ön drágás nem volna, kellett volna-e olly sokáig alkudnom?“ — Amor az alkut tovább folytatá, 's az ügyet jól végzé. — Négy héttel később az alkudozó hölgy, mint kalmárnő, állt az árus asztal mögött.

Ottília.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.